

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/33/2019
Identifikačné číslo spisu: 4113011413
Dátum vydania rozhodnutia: 22.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4113011413.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí 22. januára 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného S. K., pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. i) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona o dovolaní obvineného S. K. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/15/2018 z 18. apríla 2018 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 6T/136/2013 zo 17. októbra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. K. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra rozsudkom, sp. zn. 6T/136/2013 zo 17. októbra 2017, uznal obvineného S. K. za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. i) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že:

- obvinený S. K. spolu s S. C., nar. XX. N. XXXX, odsúdeným v inej trestnej veci rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 4Tk/1/2014 a C. F., nar. X. Z. XXXX, odsúdeným v inej trestnej veci rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 33Tk/1/2015 od presne nezistenej doby v mesiaci marec 2013 do 27. marca 2013 v Nitre plánovali a pripravovali vykonať lúpežné prepadnutie pracovníka súkromnej bezpečnostnej služby H. s.r.o. Nitra, a to tým spôsobom, že obvinený na vykonanie skutku zabezpečil policajné uniformy, dymovnicu, paralyzér a strelnú zbraň zn. GLOCK, ktoré veci prechovával v mieste trvalého bydliska v T., na H. XXX/XX a zabezpečoval tiež ďalšiu osobu, s ktorej pomocou mal byť skutok vykonaný, pričom skutok mal byť vykonaný tak, že pracovník SBS, ktorý každý pondelok v mesiaci v čase od 9:00 hod. do 13:00 hod. v B. v Nitre prenáša do banky hotovosť, podľa znalosti obvineného vo výške cca 130.000,- €, mal byť fyzicky napadnutý páchatelmi - F. a osobou, ktorú mal zabezpečiť na spáchanie tohto skutku obvinený s pozmeneným výzorom a v policajných uniformách, pod hrozbou použitia strelnej zbrane alebo paralyzéra, pričom pracovník SBS mal byť vťahnutý do priestorov WC v OX., kde mu mal byť násilím odobratý kufrik s vyššie uvedenou finančnou

hotovosťou a po znehybnení pracovníka SBS, elektrickým paralyzéróm, mali páchatelia uniknúť vopred vytypovanou únikovou cestou za B. v Nitre a odovzdať tam získanú hotovosť C., ktorý mal túto previezť do Bratislavy, kde si ju mali následne všetci rozdeliť.

Za to súd uložil obvinenému S. K. podľa § 188 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil obvinenému trest prepadnutia veci, a to elektrického paralyzéra čiernej farby nezistenej značky a typu, pričom podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému ochranný dohľad 1 (jeden) rok.

Krajský súd v Nitre na podklade odvolania obvineného S. K. rozsudkom, sp. zn. 2To/15/2018 z 18. apríla 2018, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenému S. K. podľa § 188 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil obvinenému trest prepadnutia veci, a to elektrického paralyzéra čiernej farby nezistenej značky a typu, pričom podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát.

Proti označenému rozsudku Krajského súdu v Nitre v spojení s označeným rozsudkom Okresného súdu Nitra podal obvinený S. K. prostredníctvom obhajcu Mgr. Matúša Bereseckého, advokáta v Nitre, dovolanie a to písomným podaním z 11. februára 2019 v znení doplnenia zo dňa 8. marca 2019.

Dovolanie podal z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že súd rozhodol v nezákonnom zložení, z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z úkonov trestného konania a z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného S. K. a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a rovnako zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, nakoľko vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením rozhodnutia, stratili svoj podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Nitra, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol a následne aby okresný súd podľa § 285 Trestného poriadku oslobodil obvineného spod obžaloby.

V obžalobe je uvedené, že organizovaný skutok mala spáchať organizovaná skupina podľa § 138 písm. i) Trestného zákona, pričom osoby spolupáchateľov neboli zistené ani stotožnené počas celého prípravného konania odo dňa vzatia do väzby 30. marca 2013 a po celú dobu súdneho konania obvinenému nikto neuviedol s kým, s akou organizovanou skupinou mal spáchať trestný čin. V obžalobe je tiež uvedené, že nezistení páchatelia mali dokonca plánovať a pripravovať lúpežné prepadnutie pod vedením S. K., pritom takúto skutočnosť žiadny svedok neuviedol. V obžalobe je uvedená suma 900.000,- € napriek tomu, že H. ako konateľ spoločnosti H. vyšetrovateľovi vysvetlil nereálnosť tejto sumy. Zamestnanec spoločnosti H. môže sám prevážať najviac sumu 166.000,- €, ktorá je limitovaná poistnou zmluvou. Táto suma 900.000,- € bola vymyslená, a preto vyšetrovateľ v návrhu na podanie obžaloby zo 7. novembra 2013 sumu 900.000,- € neuviedol a uviedol len garantovanú sumu 166.000,-

€. Prokurátor však ignoroval návrh na podanie obžaloby a do obžaloby uviedol sumu 900.000,- €. Obchodná spoločnosť bola taktiež vymyslená bez objektívnej spojitosti s osobou S. K. K zbraň Glock 17 uviedol, že jeho vlastnú zbraň Glock zneužili na zinscenovanie skutku proti obvinenému. Bola pritom riadne kúpená a zaevidovaná na zbrojný preukaz na skupinu A, používal ju roky pri výkone služby v Policajnom zbore a bola aj pred jeho obvinením na predaj, čo všetci, kto ho pozná, vedeli. Na domovej prehliadke vydal 2 druhy zbraní a to Colt, na ktorú nepotrebuje povolenie a zbraň Glock 17. Keby R. s policajtom R., ktorí tento skutok proti obvinenému zinscenovali, tušili, že má doma 2 zbrane, tak by zamontovali aj tú druhú zbraň do tohto prípadu. Rovnako vznikla pochybnosť o čase, kedy malo dôjsť ku skutku, za ktorý bol obvinený odsúdený. Bol tak vytvorený len priestor na ďalšie špekulácie. Obvinený už od roku 2010 nemal žiadne uniformy, dymovnicu ani kukly. Nemal ani plány o presunoch peňazí H. a nezabezpečoval si veci tak, ako je uvedené vo výroku o vine.

Porušením práva na obhajobu je podanie obžaloby bez poukazu na konkrétny dôkaz svedčiaci proti obvinenému, o ktorý je obžaloba opretá, teda vtedy, keď výsledky vyšetrovania postavenie obvineného pred súd dostatočne neodôvodňujú. Hneď prvé pojednávanie vedené na Okresnom súde Nitra trpelo vadou, a to porušením ústavného práva podľa článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby. Začiatkom februára 2014 bol zmenený advokát JUDr. Kochanský na advokátku Mgr. Fujákovú, ktorá bola od začiatku jeho obhajkyňa ustanovená súdom. Dňa 24. februára 2014 predsedníčka senátu okresného súdu doručila obvinenému výzvu, aby si zvolil obhajcu v lehote 5 dní. Následne 27. februára 2014, t. j. o 3 dni mu bolo doručené ustanovenie obhajcu JUDr. Matíza. Nakoľko tento advokát nemal funkčnú vlastnú kanceláriu a súd obvinenému úmyselne alebo omylom uviedol pozmenené telefónne číslo, podarilo sa spojiť navzájom až dňa 3. marca 2014. Obhajca JUDr. Matíz následne dňa 4. marca 2014 požiadal o odročenie pojednávania, ktoré sa malo konať 5. marca 2014 z dôvodu, že si za tak krátky čas nevedel pripraviť s obvineným obhajobu. Pojednávanie však odročené nebolo, ale obvinenému s obhajcom bola poskytnutá možnosť prísť hodinu pred začatím pojednávania a pozrieť si vlastný spis, čo obvinený s obhajcom využil. Po hodine si asistentka senátu zobrala spis späť a obvinený sa musel obhajovať bez toho, aby s jeho obhajcom mali k dispozícii listiny nachádzajúce sa v spise. V tento deň boli prečítané všetky svedecké výpovede, o ktorých obvinený s advokátom nevedel, čo malo za následok, že sa k nim nemohli vrátiť a vyjadriť sa k nim, čo závažne ovplyvnilo celý priebeh dokazovania a obhajobu.

Porušenie práva na obhajobu vidí obvinený aj v tom smere, že súd neumožnil vypočuť svedkov, ktorých výsluch navrhol obvinený.

Právnymi vadami trpelo aj samotné dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní. Dňa 5. mája 2014 sudkyňa Kováčová nútila svedkyňu H. do konfrontácie s R., kde už vopred H. sa odmietala konfrontovať s R. z dôvodu, že ju R. pred pojednávaním 4. mája 2014 napadol v jej práci, o čom svedčí aj podanie trestného oznámenia na políciu, ešte pred pojednávaním. Sudkyňa uviedla, že ju vôbec nezaujíma, aký majú oni dvaja medzi sebou spor, pričom aj v tento deň 5. mája 2014 sa na súde snažil R. vo svojej výpovedi opätovne privodiť H. trestné stíhanie. Rovnako nútila sudkyňa R. konfrontovať sa v ten istý deň so svedkom C., kde zase R. túto konfrontáciu odmietal z dôvodu, že C. je policajt, sudkyňa a prokurátor R. presviedčali, aby sa nebál konfrontovať, pretože C. policajt nie je.

Ďalšou vadou dokazovania trpela výpoveď vyšetrovateľa I., ktorému aj napriek tomu, že nebol zbavený mlčanlivosti, sudkyňa Kováčová umožnila vyjadrovať sa k organizovanej skupine. Ostatné otázky týkajúce sa odpočúvania obvineného, odmeňovania svedka R. políciou, komunikáciu s médiami; redaktorkou denníka Nový Čas obvinený už svedkovi I. položiť nemohol.

Následne súd opätovne vec prejednával v inom zložení senátu, kde rozhodovala nová sudkyňa Farkašová, ktorá ale pôvodne rozhodovala o väzbe obvineného, kde bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Na pojednávaní opakovane žiadal obvinený svedka I. zbaviť mlčanlivosti, aby mohol odpovedať na otázky v celom tomto prípade, pričom ani na tomto pojednávaní nebolo obvinenému umožnené položiť

svedkovi I. prípadné otázky a súd obvineného v tento deň 17. októbra 2017 aj uznal za vinného.

Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu poukázal na rozpory medzi vyjadreniami svedkov R. a H. Obvinený nerozumie, prečo súd za vierohodného svedka označil svedka R., ktorý bol v minulosti odsúdený za páchanie trestnej činnosti, bol konzumentom drog, liečený na psychiatrii a ešte ho aj eskortovali policajti z väzby na pojednávanie.

Ďalšou vadou vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu je aj zabránenie vykonaniu znaleckého posudku na vierohodnosť R. a rovnako vadou vykonaného dokazovania, ktorou došlo k porušeniu práva na obhajobu je, že v deň vynesenia rozsudku 26. júna 2014 bol k súdnemu spisu priložený spis 4Tk/1/2014 takým spôsobom, že obvinený dobrovoľne žiada a súhlasí s tým, aby bol spis 4Tk/1/2014 priložený ku konaniu, čo nebola pravda. V tomto konaní sa viedlo trestné konanie o trestnom čine už odsúdených C., F., D.. Trestné konanie 4Tk/1/2014, v ktorom rozhodovala sudkyňa Farkašová ako aj konanie 6Tk/136/2013, v ktorom rozhodovala sudkyňa Kováčová, boli vedené paralelne v rovnakom časovom období. Obvinený nikdy nebol vyčlenený na samostatné konanie.

Súd ignoroval zásadu in dubio pro reo, ktorú mal aplikovať. Pri zásade náležitého zistenia skutkového stavu sa vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty a nie iba o nejakú pravdepodobnosť. Pochybnosti, ktoré vyplývajú, súd vždy vyhodnocoval vždy len v neprospech obvineného.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uviedol, že v konaní na okresnom súde a na krajskom súde vystupovala sudkyňa Kováčová. Dňa 26. júna 2014 obvineného uznala za vinného, dňa 24. marca 2015 oslobodila obvineného spod obžaloby ako predsedníčka senátu okresného súdu a dňa 18. apríla 2018 už ako členka senátu odvolacieho súdu rozhodovala o odvolaní obvineného.

Obvinený poukázal na celý rad dôkazov, ktoré jednoznačne preukazujú nevinu obvineného, následkom čoho bol skutok nesprávne právne posúdený. Porušenie práva na obhajobu vyplývalo z porušenia obžalovacej zásady, kde sa rozhodovalo o skutku, ktorý nebol uvedený v obžalobnom návrhu. Súd nemôže rozhodnúť o skutku, ktorý nebol obsiahnutý v obžalobnom návrhu.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej aj „prokurátor“) vo svojom vyjadrení z 19. marca 2019 navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V písomnom odôvodnení vyjadrenia uviedol, že dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno úspešne podať na podklade toho, že sa návrhom na vykonanie dokazovania nevyhovelo. K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku uviedol, že v predmetnej trestnej veci došlo skutočne k zmene v zložení senátu Okresného súdu Nitra, avšak okresný súd vykonal celé hlavné pojednávanie v senáte zloženom z predsedníčky senátu Farkašovej a prísediacich Mikulcovej a Kováča odznovu. Obvinený totiž na hlavnom pojednávaní dňa 14. októbra 2016 po poučení podľa § 277 ods. 5 Trestného poriadku nesúhlasil so zmenou v zložení senátu z dôvodu pridelenia trestnej veci predsedníčke senátu Mgr. Monike Farkašovej 17. apríla 2015. K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho ustálil okresný aj krajský súd a neprináleží dovolaciemu súdu hodnotiť posudzovanie spôsobu hodnotenia a vykonávania dôkazov týmito súdmi. Navyiac bola zachovaná totožnosť skutku (konania i následku). Dovolacie dôvody obvineného sú v posudzovanej veci prakticky totožné s jeho obhajobou pred okresným a krajským súdom.

K vyjadreniu prokurátora sa podaním z 10. júla 2019 vyjadril obvinený, ktorý uviedol, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa vzťahuje k osobe sudkyne Kováčovej a nie k sudkyňi Farkašovej. Nesúhlasí s aplikáciou ustanovenia § 138 písm. i) Trestného zákona. Obvinený z organizovanej skupiny bol sám, jediný vo väzbe, sám sedel na lavici obvinených, pričom nikdy nebol

vyčlenený na samostatné konanie.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a zistil, že dovolanie obvineného S. K. nie je dôvodné.

Dovolací súd konštatuje, že celým prierezom podaného dovolania obvineného sa dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku prelínajú, obvinený tieto dva dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 uvádza na viacerých miestach, kumuluje ich navzájom, a preto dovolací súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Obvinený namieta nezákonné zloženie súdu a to, že sudkyňa okresného súdu JUDr. Lenka Kováčová bola predsedníčkou senátu okresného súdu a následne v odvolacom konaní členkou senátu pred krajským súdom, ktorý meritórne rozhodol, čo nie je prípustné.

Princíp nezameniteľnosti senátu vychádza zo zásady ústnosti a bezprostrednosti (§ 2 ods. 18, ods. 19

Trestného poriadku) a vyjadruje požiadavku, aby vo veci rozhodoval sudca, ktorý vnímal celý priebeh konania a osobne sa oboznámil so všetkými vykonanými dôkazmi tvoriacimi podklad rozhodnutia. Nevyhnutnosť vykonávania úkonov pred tým istým senátom je následne zvýraznená v ustanovení § 277 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého v prípade zmeny samosudcu alebo zloženia senátu, sa musí hlavné pojednávanie vykonať znova. Výnimkou je stav, keď obvinený so zmenou súhlasí. Ustanovenie § 277 ods. 5 Trestného poriadku sa vzťahuje iba na situácie vzniknuté po odročení hlavného pojednávania, resp. verejného zasadnutia, resp. keď trestnú vec nemožno právoplatne skončiť na jednom hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí v rámci odvolacieho konania, čo zodpovedá aj trestnej veci obvineného. Účelom zákonnej úpravy je pritom zabezpečiť, aby vo veci rozhodoval samosudca alebo senát, pred ktorým bolo dokazovanie bezprostredne vykonávané. Zo systematiky zaradenia predmetného ustanovenia ďalej vyplýva, že pravidlo nezameniteľnosti senátu sa použije v konaní pred súdmi prvého stupňa a druhého stupňa do vydania právoplatného rozhodnutia. V prejednávanej veci ako sám uviedol v podanom dovolaní obvinený, so zmenou v zložení senátu nesúhlasil. Preto boli vykonané hlavné pojednávania od 14. októbra 2016 odznova v súlade s ustanovením § 277 ods. 5 Trestného poriadku a v tomto smere nebol porušený zákon.

K námietke obvineného, že sudkyňa JUDr. Lenka Kováčová bola zákonnou sudkyňou v konaní pred okresným súdom a následne aj členkou senátu v konaní pred krajským súdom, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že je síce pravdou, že v záhlaví písomného vyhotovenia rozsudku z 18. apríla 2018 je uvedené meno členky senátu JUDr. Lenky Kováčovej (okrem predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a členky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej), ale v danom prípade ide iba o chybu v písaní, ktorej potrebu opravy prostredníctvom opravného uznesenia vydaného krajským súdom je nevyhnutné odstrániť. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 18. apríla 2018 totiž explicitne vyplýva, že senát pozostával z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a členov JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Petra Kaňu. V danom prípade nebol preto naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a to v žiadnom obvineným označenom smere.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že nezákonné zloženie súdu automaticky zakladá porušenie práva na obhajobu, odhliadnuc od vyššie uvedeného, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného zákona nebol daný, dovolací súd konštatuje, že ide o dva samostatné dovolacie dôvody [nezákonné zloženie súdu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Obvinený v dovolaní špecifikoval, v čom vidí porušenie práva na obhajobu a to tým, že nemal dostatočný čas na prípravu obhajoby z dôvodu, že dňa 5. marca 2014 mal obvinený len časový priestor 1 hodinu na štúdium spisu a z tohto dôvodu sa nemohol pripraviť na všetky výsluchy realizované v tento deň (bod 8 dovolania).

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Na základe vyššie uvedeného je potrebné podotknúť, že obvinený bol počas celého trestného konania zastúpený obhajcami, ktorí aktívne pristupovali k výkonu obhajobných práv obvineného, časový okamih štúdia spisu - jeden procesný úkon (naviac procesný úkon bol umožnený a realizovaný) nemohol založiť zásadné porušenie práva na obhajobu, ale predovšetkým treba zvýrazniť skutočnosť, že od 14. októbra 2016 (t. j. po 5. marci 2014, čo namieta obvinený) po vyslovení nesúhlasu o zmene zloženia senátu bola opätovne prednesená obžaloba a hlavné pojednávania vykonané odznova.

Obvinený mal rovnako dostatok času na prípravu obhajoby počas celého konania pred okresným súdom. Uvedené platí aj vo vzťahu k výzve na zvolenie obhajcu a nakoľko si obvinený obhajcu nezvolil, bol mu ustanovený a v namietanom rozhodnom čase si obvinený iného obhajcu napokon následne ani nezvolil až do 11. apríla 2014, pričom obhajcu obvinený musel mať, a to z dôvodu existencie povinnej obhajoby. Postupu súdu v tomto smere nemožno nič vyčítať a právo obhajoby bolo v plnej miere zachované.

S ohľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti, že dovolacím dôvodom podľa § 371 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku je len zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napríklad rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach. Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v článku 50 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 40 odsek 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v článku 6 odsek 3 písmeno b), c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Ak v tejto súvislosti ďalej obvinený v rámci porušenia práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietal, že súd nevykonal obvineným navrhnuté dôkazy, resp. správne nevyhodnotil následky nevykonania dôkazných návrhov obvineného na skutočný stav veci, dovolací súd konštatuje, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, ako bolo vyššie uvedené, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a tomuto zodpovedá aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným (§ 34 ods. 1 Trestného poriadku) alebo prostredníctvom obhajcu (§ 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom, avšak nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dokazovania nevyhovelo (obvineným namietané znalecké dokazovanie či výsluchy svedkov).

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Pokiaľ ide o podané návrhy na doplnenie dokazovania, ktorých nevykonanie namieta obvinený (bod 9 dovolania), dovolací súd nemôže riešiť otázku dôvodnosti takéhoto rozhodnutia, lebo by tým vstupoval do procesu dokazovania a hodnotenia dôkazov, správnosti a úplnosti zisteného skutku, čomu bráni veta za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený uviedol, že právo obvineného na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom najmä z dôvodu, že jeho obhajoba nebola zohľadnená súdmi nižších stupňov, Najvyšší súd Slovenskej republiky

poznávaná, že neakceptovanie obhajobných tvrdení (obhajoby obvineného ako celku) rovnako nezodpovedá uvedenému dovolaciemu dôvodu a pripomína, že dovolací súd nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky), a teda nemôže opätovne prehodnocovať závery o tom, ako sa súdy nižších stupňov vysporiadali s obhajobou obvineného v rámci postupu podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, čomu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky bude venovať v nižšie uvedenom dôvode dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K námietke obvineného, že nebola zachovaná totožnosť skutku, preto že „skutok, za ktorý bol uznaný za vinného nekorešponduje s obžalobou...“, dovolací súd poznáva, že skutkom, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu (§ 278 ods. 1 Trestného poriadku), sa rozumie skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Skutok zahrnutý v tzv. „skutkovej vete“ musí vyjadrovať všetky skutkové okolnosti významné z hľadiska použitej právnej kvalifikácie. Zo skutočnosti, že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, nemožno vyvodiť záver, že medzi obžalobným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

Totožnosť skutku znamená jeho zhodnosť, identitu, vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete toho istého skutkového deja, preto musí byť skutok, pre ktorý je obvinený trestne stíhaný, presne označený s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, pokiaľ ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. To ale neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t. j. že v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe a v rozsudku sa musí skutkový dej úplne rovnako popisovať, pretože vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania, teda aktivitou orgánov činných v trestnom konaní i súdu, sa môžu získané poznatky o skutočnosti zmeniť. Niektoré údaje uvedené v uznesení o vznesení obvinenia či obžalobe môžu vo vzájomnom porovnávaní a v porovnávaní s rozsudkom odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť a iné sa môžu upresniť.

Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva.

Z hľadiska tohto ustanovenia podstata skutku teda spočíva v účasti obvineného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Pritom však ani účasť (aktivita) obžalovaného a ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné.

Totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, resp. oboje budú aspoň čiastočne zhodné v podstatných okolnostiach, najmä skutkových, odrážajúcich prípadné zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania v súdnom konaní. Keďže neexistuje všeobecne platná smernica vysvetľujúca, kedy je vo všeobecnosti zachovaná totožnosť skutku, je preto nevyhnutné skúmať túto otázku vždy individuálne, podľa okolností konkrétneho prípadu.

S ohľadom na vyššie uvedené boli orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd oprávnené a napokon i povinné modifikovať priebeh skutkov, prihliadnúc na vykonané dôkazy, pričom podstatným je, že totožnosť skutkov v odsudzujúcom rozsudku zostala v predmetnej veci vo vzťahu k obžalobe i k uzneseniu o vznesení obvinenia zachovaná.

Porovnaním obžaloby, uznesenia o vznesení obvinenia a napokon i rozsudku súdu možno zistiť, že úprava skutkov bola vhodná a náležitá, pretože zodpovedala dosiahnutému stupňu dokazovania.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa (str. 759 a nasl.) vyplýva, že súd pristúpil ku korekcii výšky sumy, ktorá mala byť prenesená do banky. Keďže došlo len k úpravám skutkových zistení [najmä korekcia sumy z 900.000,- € (škoda veľkého rozsahu) na 130.000,- € (značná škoda)], ktoré nijakým spôsobom nenarušilo skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba v ich samotnej podstate, nemožno akceptovať námietku obvineného, že skutok v rozsudku nekorešponduje so skutkom v obžalobe a v uznesení o vznesení obvinenia.

Úpravou skutku v rozsudku oproti obžalobe, resp. uzneseniu o vznesení obvinenia, v žiadnom prípade nedošlo k porušeniu totožnosti skutku (viď. vyššie) a tak nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva na obhajobu obvineného v tomto smere.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 31 ods. 2 Trestného poriadku sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ak bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor, policajt, spoločenský zástupca, obhajca, splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného, zástupca poškodeného alebo spoločný zástupca poškodených.

Pokiaľ obvinený namieta, že sudkyňa Mgr. Monika Farkašová rozhodovala o väzbe obvineného a rovnako o podanej obžalobe, takýto postup nie je v rozpore so zákonom a to z nasledovného dôvodu:

K vylúčeniu sudcu priamo zo zákona dochádza v prípade, ak bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor, policajt, spoločenský zástupca, obhajca, splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného, zástupca poškodeného alebo spoločný zástupca poškodených (§ 31 ods. 2 Trestného poriadku). Z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem toho vylúčený sudca, ktorý sa zúčastnil rozhodovania na súde nižšieho stupňa a naopak (§ 31 ods. 4 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v danom prípade nenastala ani jedna z týchto situácií. Formálne síce zodpovedá stavu veci, že Mgr. Monika Farkašová ako sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu konala v trestnej veci obvineného o väzbe a následne rozhodovala ako predsedníčka senátu okresného súdu o podanej obžalobe (až v štádiu súdneho konania o podanej obžalobe po druhom zrušení rozsudku okresného súdu krajským súdom), avšak zároveň je potrebné dodať, že Mgr. Monika Farkašová ako sudkyňa pre prípravné konanie rozhodovala o väzbe a ako zákonná sudkyňa (predsedníčka senátu) v merite veci o podanej obžalobe, t. j. o prejednanom skutku a o vine, respektíve nevine obvineného a jeho treste, pričom uvedené je nevyhnutné diferencovať.

Účasť Mgr. Moniky Farkašovej na trestnej veci obvineného v štádiu konania pred podaním obžaloby sa obmedzila na prijatie procesného rozhodnutia o väzbe, keď uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 30. marca 2013, sp. zn. 4Tp/24/2013 vzala obvineného z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku do väzby. Následne preto nenastala zákonná prekážka na vylúčenie Mgr. Moniky Farkašovej pre konanie a rozhodovanie o podanej obžalobe prokurátora na obvineného, lebo nebola naplnená zákonná podmienka podľa § 31 Trestného poriadku.

Napriek tomu, rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo viacerých prípadoch (napríklad Bulut c. Rakúsko z r. 1996), v ktorých Európsky súd pre ľudské práva nezistil porušenie zásady nestrannosti súdu, opustil štruktúrne hľadisko a použil konkrétny prístup, keď v uvedených prípadoch vyslovil záver že to, na čom záleží pri posudzovaní otázky nestrannosti, je povaha a rozsah úkonov, ktoré urobil sudca pred procesom, a teda treba vzhliadnuť jednotlivé procesné úkony, ktoré

sudca urobil pred rozhodnutím vo veci samej podľa ich obsahu, t. j. podľa toho, či otázky, ktoré musel riešiť, a spôsob ako ich riešil, neprejudikovali jeho stanovisko k vine či nevine obvineného, dovolací súd z hľadísk formulovaných Európskym súdom pre ľudské práva zistil, že pri odôvodnení uznesenia sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Nitra, sp. zn. 4Tp/24/2013, z 30. marca 2013, o vzatí obvineného so väzby sa sudkyňa pre prípravné konanie vyjadrila na margo existencie podozrenia zo spáchania skutku obvineným len veľmi okrajovo prostredníctvom konštatovania objektívnej skutočnosti, že „doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný a vykazuje znaky trestného činu“, pričom pozornosť venovala predovšetkým skúmaniu dôvodov väzby. Z uvedeného je zrejmé, že odôvodnenie rozhodnutia o väzbe neobsahuje stanovisko takého charakteru, ktoré by bolo možné považovať už za konštatovanie, teda prejedukovanie viny dovolateľa, a to aj z dôvodu, že pri rozhodovaní vo väzobnej veci sa nevykonáva dokazovanie ako na hlavnom pojednávaní.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky nevzhladol dôvod pre záver o tom, že Mgr. Monika Farkašová mal byť vylúčená z rozhodovania trestnej veci obvineného a preto musel aj dovoláciu námietku obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vyhodnotiť ako nedôvodnú.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku zaujatosti obvineného vo vzťahu k Mgr. Monike Farkašovej z 22. júla 2016, o tejto správne nebolo rozhodnuté s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na záver dodáva, že ostatné námietky obvineného sú spojené s hodnotením dôkazov, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže hodnotiť a taktiež poukazuje na skutočnosť, že z obsahu dovolania nevyplývajú skutočnosti okrem právnej kvalifikácie skutku, ktoré by zodpovedali dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak, ako ho označil obvinený.

Skutkové zistenia súdov (obvinený rozporuje výpovede svedkov, výška hotovosti, spochybňuje výpoveď svedka R., existenciu uniforiem, dymovnice, kukly, samotné okolnosti skutku), ktoré prostredníctvom podaného dovolania obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku výlučne namieta a prostredníctvom ktorých sa následne domáha aplikácie zásady „in dubio pro reo“, totiž stoja mimo tohto dovolacieho dôvodu. Dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inšinciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

V súvislosti s námietkou obvineného, že sudy neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že použitie zásady „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka zase iba skutkových zistení, čo však nemôže byť, s poukazom na vyššie uvedené, predmetom skúmania dovolacieho súdu.

Pokiaľ ide o súdmi nižšieho stupňa použitú právnu kvalifikáciu na nimi ustálený skutkový stav (tento je pre dovolací súd záväzný), tak tu nemožno vytknúť žiadny nedostatok, ktorého sa konajúce súdy mali dopustiť podľa názoru dovolateľa s odôvodnením, že nebol naplnený kvalifikačný pojem závažnejšieho spôsobu konania - páchanie trestného činu organizovanou skupinou podľa § 138 písm. i) Trestného zákona.

Je nevyhnutné ustáliť, že základnými kvalifikačnými kumulatívnymi znakmi organizovanej skupiny, ktoré ju odlišujú od inej menej závažnej súčinnosti páchatel'ov, najmä spolupáchateľstva, sú spoločenie najmenej troch osôb (S. K., S. C., C. F.), vopred stanoveného účelu (lúpežné prepadnutie fyzickej osoby), ktorým je spáchanie trestného činu, určitá del'ba vopred určených úloh medzi jednotlivými členmi skupiny (zabezpečenie uniforiem, dymovnice, paralyzéra, strelnej zbrane jednou osobou, napadnutie pracovníka súkromnej bezpečnostnej služby ďalšou osobou, prevoz hotovosti do Bratislavy treťou osobou), charakteristika jej činnosti plánovitosťou (naplánovanie únikovej cesty) a koordinovanosťou do takej miery, aby sa zvýšila pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu, čo bolo podľa skutkovej vety rozsudku aj naplnené.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že vyšetrovateľ I. nebol zbavený mlčanlivosti, uvedená námietka nezodpovedá žiadnemu obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b), c), e), i) Trestného poriadku, a preto sa ňou ani nemohol zaoberať [uvedenú námietku možno subsumovať len pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku].

V súvislosti s obvineným deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami dovolací súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je záruka, že rozhodnutie bude spĺňať očakávania a predstavy obvineného. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietsk obvineného nie sú splnené žiadne dôvody dovolania označené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.